

Kutlu Gün

– EDİP GÜL · 01 Mart 2023

KUTLU GÜN

Kutlu Gün

Allah'ın Dostu, Kurtarıcım, Efendim, Şeyhim, Mürşidim Şeyh Seyyid Fevzeddin Hazretleri teşrif etti evvelsi gün. Arkadaşıma takıldım Şeyhimizi ayağımıza getirdik diye. Bu gün mutluyum o gelecek diye. Ne zamandır gittim gideceğim diye, ama koca yaz geçti, havanın bunaltıcı sıcaklığından gün yüzüne çıkamadım. İnatçı tansiyonum bu hava şartlarına dayanamıyor, kendimi eve kapıyordum. Bir kısa mesaj beni pembe ufuklara taşıdı. Mesajda efendimin benim bulunduğun kente geleceği söyleniyordu. Ne zamandır İstanbul'da olduğunu duymuş ama içimde oraya gitmek istediği duymamıştım. Bu hissizliğime şaşırmış, bu nasipsizliğime yanmıştım. Bana ne oluyor demiştim bana ne oluyor, gitgide uzaklaşıyor muyum yoksa bu manevi iklimden. Kuşku duymakta da gecikmemiştim kendimden.

Durumum iyi eğildi. Ne zamandır dergâhtan uzaktım. Dergahı kendi özel mekanı gibi kullanmaktan vazgeçmeyen biri yüzünden herkes gibi ben de oradan uzaklaşmıştım. Herkesi oradan uzaklaştırmakta mahir bu adam özel işlerini oradan takip ediyor, gizli nikahlısıyla özel görüşmelerini evine çok yakın bu dergahtan yürütüyordu. Bir nevi garsoniyer olarak kullanıyordu bu manevi yeri. Herkese bir bahane bularak hakaret etmiş, müritleri bu mekandan uzaklaştırmıştı. Şimdi kendi kölesi durumda iki kişiyle sürdürüyordu konumunu. Onlar da yalnızca onun istediği vakitte gelip gidiyorlar.

Başka bir kapıya gitmiş, oraya da fazla devam edememişim. Öbür dergahlar da uzak olduğu için fazla

bir irtibat kuramamıştım. Böylece git gide yalnızlaşmış, yalnızca kenttin tarihi Camii olan Yeni Cuma Camii diğer adıyla Pertev Paşa Camiinde huzur bulur olmuştum. Çalıştığım okul oraya çok yakındı. Son ders çıkışında doğru oraya yol alır olmuştum. Namazımı huşu ile kılıyor, namazdan sonra cami bahçesinde eğleniyor, gazetemin okuyamadığım kısımlarını okuyorum, sonra cami duvarında takke tespih satan muhabbeti bol Erol abiyle iki laflıyor, gazetemi ona veriyorum.

Bu mesaj eskiyen duygularımı depreştirdi. Unutulmamıştık. Heyecanlanıyorum. Sabah birkaç dersim boş. Eşim ve kızımı da götürmek istiyorum ama ikna edemiyorum. Özel arabamla kente iniyor, arabamı orada park ediyor, umumi vasıtalara binerek şeyhimin geleceği yere varıyorum. Geç kalmışım. Arabada öğrencimin velisiyle sohbet ediyorum. Vasıta çiftliğin kapısına kadar gidiyor. İniyorum, özel otolar sıra sıra dizilmiş. Dostlar hep oradaydı. İçim bir başka oldu. Efendim henüz gelmiş dinleniyordu. Abdest alayım dedim. Pide ayran ve tatlıdan ibaret ikram ediliyordu. Onları afiyetle mideye indirdim. Üstüne çay içtim. Eski dost ve ihvanlarla sohbetlerde bulunduk. Özlemişim. Zengini fakiri, yaşlısı, genci ihvanın çoğu oradaydı. İçim içime sığmıyordu. Geç kalacağımı düşünerek Okul Müdürüne telefon açtım. Ona maksadımı tam anlatamadım her hal, izin verdi ama geçmiş olsun diye bitirdi konuşmayı telefonda. Şaşırdım, hasta olduğumu mu söylemiştim acaba. Hayır, ama o öyle anlamıştı. Aslında doğrudu hastaydım ruhum, kalbim hastaydı.

Saat ilerliyordu. Bir saatlik bir gelişti mesajda bildirildiğine göre. Demek ki gidiş vakti yaklaşıyordu. Ben de telaşlanıyordum. Mübarek insan göründü, ziyaretimizi yaptık. Beni bir hüznün kapladığı sevinçle karışık. Ziyaret tamamdı, maksat hasıl olmuştu. Sohbet imkanı yoktu. Gitmeliydim belki dersime yetişebilirdim. Otobüs geldi bindim ama aklım oradaydı. Sofiler orada dost meclisindeydi. Ben de kalbimi orada bırakarak yola çıkmıştım.

Ahmet Kemal

Kayıt Tarihi : 25.10.2014